

τους. Μαγειρεύουμε τὰ πιδὲ μεγάλα ἔργα πού ἀποθανατίζουν τὸν ἄνθρωπο.

— Μπορῶ κι ἐγὼ νὰ πάρω ἀπὸ τὸ νερὸ ἀφτό;
— Ἀφοῦ κατόρθωσες νὰ φτάσεις ὡς ἰδῶ μὰ θάινοντας τὴν τέχνη μας, θὰ πάρεις.

Τὸ μικρὸ τὸ βασιλόπουλο ἐπίταξε ἀπὸ τὴν χαρὰ του.

— Τέλος πάντων, εἶπε, βρῆκα τὸ ἀθάνατο νερὸ πού παίρνεται καὶ δίνεται!

Κι ἀμέσως ἐπιάσε δουλιὰ. Δουλιὰ, δουλιὰ, πολεμοῦσε ἀκατάπαρτα. Σὲ λίγα χρόνια ἔμαθε τὴν τέχνη.

— Ἄς τὸν βάλουμε νὰ μαγειρέψει, εἶπαν οἱ μάγισσες.

— Τί νὰ τοῦ βάλουμε;

— Μιὰ Ὁραία Τέχνη.

— Δύσκολο φαγί.

— Μιὰ Ἀρετὴ λοιπόν.

— Τὴ Σταθερότη νὰ τοῦ βάλουμε πού τοῦ ἀξίζει.

Καὶ καθίσανε στὸ γύρο ὅλες γιὰ νὰ δοῦνε τὸ μαγεῖρεμα τοῦ βασιλόπουλου.

*

Σὲ μιὰ στιγμή εἶτανε καμωμένο.

— Εὐγε! εἶπαν οἱ μάγισσες. Πήγαινε τώρα σταῆξε του νερὸ νὰ γείνει ἀθάνατο καὶ τάξε το σ' ὅποιον θέλεις!

— Στὴ βασιλοπούλα μου! ἐφώναξε τὸ βασιλόπουλο ὅλο χαρὰ.

— Χαχὰ! χαχὰ! γελάσανε οἱ μάγισσες. Εἶναι ἀργά. Ἐκείνη εἶναι τώρα χρόνια πού παντρεύτηκε.

Τὸ βασιλόπουλο ἀποσβολώθηκε. Ἀπογοητευμένο πέταξε καὶ τὸ φαγί τῶ μάγισσῶ καὶ τῶ φιδιῶ τὸ δαχτυλίδι καὶ... ξυπνώντας μ' ἀνοιχτὸ τὸ στόμα φώναξε:

— ΔΙΨΩ!...

Εικοσιἔξη τοῦ Ὀκτωβρίου 1905.

ΖΑΧΑΡΙΑΣ ΦΥΤΙΑΗΣ

ΙΩΑΝΝΗΣ Α. ΛΙΜΠΕΡΟΠΟΥΛΟΣ

ΠΑΘΟΛΟΓΟΣ ΝΕΥΡΟΛΟΓΟΣ

ΥΦΗΓΗΤΗΣ ΕΝ ΤΩ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΩ

Ὄδὸς Ἀκαδημίας ἀριθ. 82.

μαγκούρα του ἃ δὲ σπαίνανε. Στὰ μαθήματ' κατάντησε πιά δὲ τελευταῖος. Ὁ μπάμπας του κάθε φορὰ πού περνοῦσε ἀπὸ τὸ σκολειό, ἐφρευγε μὲ τὴν καρδιά καημένη.

Περάσανε μῆνες.

Οἱ ἐξετάσεις ζυγώνανε κι ὁ Βασίλης ἐλπίδα πιά γιὰ προβιθασμὸ καμμιὰ δὲν εἶχε. Μιὰ σκέψη τὴν ἔβαζε νὰ σκεπτότανε μιὰ σκέψη πού σὰν τριβέλι τοῦ τριβέλιζε τὸ νοῦ νυχτομερῆς. Λογάριαζε νὰ κουβεντιάσῃ τῆς Φώτῆς νὰ τὴν ξεμυναχιάσῃ πουθενὰ νὰ τῆς εἰπῇ τὰ ὅσα εἶχε στὴν καρδιά του νὰ πλῶσῃ μπροστά τῆς τὸν πόνο του πέλαγο, νὰ τῆς ξανοίξῃ τοὺς καημούς του βρῶσες γιὰ δαύτηνα. Μὰ τοῦλειπε ἡ δύναμη γιὰ μιὰ τέτοια ζομολόγηση καὶ κάθε φορὰ πού τὰποφάσιζε σὰν ξεκινούσε τὰ γύνατά του κοδοῦτανε κι ἀρχίζε νὰ τρέμῃ ὀλοστηνός. Ἀποφάσισε νὰ τῆς γράψῃ. Ὅτι εἶχε νὰ τῆς εἰπῇ μὲ τὴν γλώσσα θὰ τῆς γράφε σὲ μιὰν ὀμορφὴ κόλλα χαρτί, θὰ τῆς κλείνει σ' ἕνα φακέλλο, θὰ παραμύθει μιὰ ὄρα πού νὰ εἶναι μονάχη τῆς, θὰ τῆς παρουσιάξῃ τότε τὸ γράμμα καὶ θὰ τῆς εἰπῇ:

«Φώτω, διάβασί το αὐτὸ τὸ γράμμα· εἶναι γιὰ

ΣΚΛΑΒΑ

— *Τί νὰ τὰ κάνω τὰ φλωριά
Τὸ βιὸς καὶ τὰ παλάτια,
Σὰ δὲ φιλιῶ τὰ χεῖλή σου
Καὶ τὰ γλυκὰ σου μάτια;*

— *Ἐοῦ'σαι ἀφέντης, βασιλιάς,
Κεῖναι σκλάβοι, δούλα,
Σπαθὶ στὸ χέρι σου βασιῶς
Γιὰ μιὰ φτωχὴ καρδοῦλα.*

*Κάλλιο παρὰ γιὰ νὰ μὲ ὀδῆς
Μέσα στὴν ἀγκαλιὰ σου,
Ξερίζωσέ μου τὴν καρδιά
Καὶ οἶχ' τη σὲ σκυλιὰ σου.*

ΒΑΡΒΑΝΤΗΣ

ΚΟΡΦΙΑΤΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

ΤΟ «ΑΓΙΟΣ Ο ΘΕΟΣ» (1)

Α΄.

Καλό'νε τ' «Ἄγιος ὁ Θεός» καλό'νε κι' ἄς τὸ πούμε.
Καλό'νε, κι' ἄς τὸ ψάλλουμε κι' ἄς τὸ διαμαρτυ-
ροῦμε. (2)

Κι' ὅπου τὸ λέει σώνεται, κι' ὅπου τ' ἀκούει ἀγιάζει,
Κι' ὅπου τὸ καλοαφοραστῆ παραδείσο θελά'θρει,
Ποῦ καὶ οἱ ἀγγέλοι λειτουργοῦν κι' οἱ ἀποστόλοι ψάλ-
λουν,

Στοῦ παραδείσου τς' ἐκκλησιῆς καὶ στάγια μονα-
στήρια

Ψάλλοντας τ' «Ἄγιος ὁ Θεός» καὶ τὴν «τιμιωτέρα».

Β΄.

Καὶ τοῦ Δεσπότη μας Χριστοῦ τὰ πάθη θὰ νὰ πούμε.
Ἄφτος στὴ γῆς κατέβηκε, σὰν ἄνθρωπος ἐφάνη.

1) Τὴ μεγάλη σαρκωστὴ οἱ γυναῖκες στὰ γαριὰ τῆς Κέρκυρας, ἀπὸ εὐλάβεια, δὲν τραγουδοῦν, μόνο ψάλλουν λυπητερὰ τοῦτο τὸ ποίημα πού ἐχρειάστηκε ὅμως κάπου κάπου νὰ τὸ διορθώσουμε καὶ νὰ τὸ ταχτοποιήσουμε. Τὸ παρουσιάζουμε σὰν ἀπόσπασμα, κανενοῦ μεγάλου τραγουδιστοῦ, πού ἐπῆγε χαμένο.
2) Παραλλαγή: «καλοναχοῦμε».

Καὶ διὰ λόγου μας [λοιπόν] ἔπεσε νὰ πεθάνει.
Κάτου στὰ Γεροσόλυμα, στ' ἁγίου Κυρίου τὸν τάφο,
Ἐκεῖ δέντρο δὲν ἦτανε καὶ δέντρο ἐφανερώθη.
Τὸ δέντρον ἦτανε ὁ Χριστός, κι' οἱ κλώνοι οἱ Ἀπο-
στόλοι,
Τὰ φύλλα ἦταν οἱ μάρτυρες, κι' οἱ ρίζες οἱ προφῆτες,
[Ποῦ τὸ Βαγγέλιο πρόλεξαν καὶ] τοῦ Χριστοῦ τὰ
πάθη. (3)

Σὰν κλέφτη τὸν ἐπιάσανε καὶ σὰ ληστὴ τὸν παίρνουν
Καὶ σὰν ἀρνὶ στὸ μακελλιὸ ἔτσι τὸν μαρτυροῦν.
Τετράδι τὸν ἐπιάσανε, Πέφτη τὸνε ριζοκότουν,
Παρασκευὴ τ' ἀπόγιομα πᾶνε νὰ τὸν σταυρώσουν.
Τοῦ Φαρισαίου ἐστειλάνε περόνια νὰ τοὺς κάμει,
Ἐκεῖνοι τοῦπαν τέσσαρα κι' ἐκεῖνος κάνει πέντε.
«Σὺ Φαρισαῖο πού τῆκαμες ἐσὺ νὰ μᾶς διδάξεις».
— «Τώρα πού μοῦ τὸρίσατε, ἐγὼ θὰ σὰς διδάξω:
Τὰ δύο βάλτε στὰ πόδια του, τὰ δύο στὰ δύο του

χέρια,

Καὶ τῆλλο τὸ φαρμακερὸ βάλτε το στὸ πλευρὸ του,
Νὰ δρᾷ αἷμα καὶ νερὸ, νὰ πικραθεῖ ἡ καρδιά του».
Σὰν τὸμαθε ἡ Δέσποινα ἔπεσε δειλιασμένη.

— «Τρεχάτε τρεῖς γειτόνισσες, οἱ πλέον ἀγαπημένες.
Νὰ τῆνε ξεδειλιάσετε τὴ Δέσποινα τοῦ κόσμου».

Ἐτρεξαν τρεῖς γειτόνισσες, τρεῖς ἄγιες γυναῖκες,
Τ' ἁγίου Λαζάρου ἡ ἀδερφή, τ' ἁγίου Ἰακώβου ἡ
μάννα,

Ἐτρεξε κι' ἡ Μαγδαλινὴ, πού ἦταν προαγιασμένη-
Ἐρχεται ἡ μιὰ μὲ τὸ νερὸ, κι' ἡ ἄλλη μὲ τὸ μύσχο.
Ἡ τρίτη μὲ ροδόσταμο γιὰ νὰ τὴ συνεφέρουν.

Ἐπιάσαν τὸ στρατὶ στρατὶ, στρατὶ τὸ μονοπάτι,
Καὶ τὸ στρατὶ τὸς ἔφερε μὲς τοῦ ληστῆ τὶς πόρτες.
Βρίσκουν τὶς πόρτες κλειδιωτές, καὶ τὰ κλειδιὰ παρ-
μένα,

Καὶ τὰ παραθυράκια τῆς σφιχτὰ μανταλωμένα.
Ἡ Παναγιὰ γονάτισε καὶ τὸ σταυρὸ τῆς κάμει,
Κ' ἡ πόρτα ἀπὸ τὸ φόβο τῆς ἄνοιξε μοναχὴ τῆς.
Τηράει δεξιά, τηράει ζερβιά, κανέναν δὲ βλέπει,
Γυρίζει καὶ ματατηρᾷ βλέπει τὸ Ἄγι-Γιάννη.

— Μίγ' Ἄγι-Γιάννη Πρόδρομε, καὶ μαθητὴ τοῦ Γιοῦ
μου, (4)

Μὴν εἶδες τὸν ὑγιῶκα μου κι' ἐσὲ τὸ Δάσκαλό σου;
— «Θιαμᾶζομαι σε, Δέσποινα, τὰ λόγια πού δη-
γάζσαι.

3, Παραλλαγή: «Ποῦ προφητεῖαν Βαγγέλιο γιὰ τοῦ Χριστοῦ τὰ πάθη».

4) Παραλ. «καὶ βαπτιστὴ τοῦ Γιοῦ μου».

σένα» κι αὐτὸς θὰ πῆγαινε νὰ κρυφθῇ ἀπὸ τὴ ντροπή του.

Μὰ πόσο δὲ βασανίστηκε ὅσο νὰ καταφέρῃ τὸ γράμμα. Ἐγράφε κι' ἐσκίζε. Κανένα σκίδιο δὲν ἔλεγε αὐτὸ πού ἐνοιθε στὴν καρδιά. Ἄλλα ἤθελε νὰ πῇ, κι' ἄλλα ἔλεγε· ἀμα τῆδλεπε γραμμίνα θύμωνε μὲ τὸν ἑαυτὸ του καὶ χτύπαγε τὸ κεφάλι του γιὰτὶ νὰ μὴ μάθῃ καλλίτερα γράμματα. Ἄ λαχτάρησε γιὰ σπουδὴ εἶτανε στὴν περιστάση αὐτῆ πού ἤθελε νὰ δείξῃ τὴν καρδιά του καὶ δὲν μπορούσε νὰ τὸ καταφέρῃ.

Ἐπεσε νὰ κοιμηθῇ ἀπελπισμένος, μὰ καὶ στὸ στρώμα, μὲ τὰ μάτια μισκλειστα τὸ γράμμα σκεδιάζε. Κάποτε σὰ νὰ τοῦ ἄρσει. Τινάζεται τότε ἀπάνω κι ὅπως εἶτανε μισόγδυτος κάθεται στὸ τραπέζι. Ἐνα λυχναράκι τοῦ φέγγει πάνω ἀπ' τὸ κεφάλι του. Γράφει, γράφει· ἡ πέννα του αὐτὴ τὴ φορὰ τρέχει.

Ἡ κυρὰ Κωνσταντῖνα δὲν εἶχε ἀκόμη ἀποκοιμηθῇ. Βλέποντας φῶς στὴν ἄλλη κάμαρα ὑποψιάστηκε καὶ σηκώθηκε νὰ δῆ τί τρέχει. Πατώντας στὰ νύχια ζύγωσε στὴν πόρτα κι' ἔβαλε τὸ μάτι

στὴν κλειδαρότρυπα. Εἶδε τὸ Βασίλη νὰ γράφῃ. Ἀπόρησε. Στάθηκε νὰ δῆ τί θάπογινη. Ὁ Βασίλης ἔμεινε ὄρα πολὺ συνημένος στὸ τραπέζι. Ἐπειτὰ πῆρε τὸ γράμμα στὰ χεῖρα του, τὸ διάβασε λέξη μὲ λέξη, τὸ ξαναδιάβασε μιὰ δύο πέντε ἑκατὸ φορές, τὸ δίπλωσε προσεχτικὰ κι' ἔπειτα τῶχωσε στὰ φύλλα ἐνὸς βιβλίου πού νὰ μὴ φαίνεται.

— Γράμμα ἔγραψε· γιὰ ποιόνε τάχατες; εἶπε μὲ τὸ νοῦ τῆς.

Ὁ Βασίλης φηχρηστημένος ἔσθησε τὸ φῶς καὶ χῶθηκε πάλι στὰ ρούχα. Ἡ γριὰ Κωνσταντῖνα μπῆκε σ' ἔνοια. Τὸ πρωὶ δὲ φανέρωσε τίποτις σὲ κανένα. Μὰ σὰν ἔφυγε ὁ Βασίλης γιὰ τὸ σκολειὸ μπῆκε στὴν κάμαρά του, ἔψαξε, βρῆκε τὸ βιβλίον καὶ πῆρε ἀπὸ μέσα τὸ γράμμα. Ἐβαλε τότε τὰ γυαλιὰ τῆς κι ἀρχισε νὰ διαβάξῃ. Τὸ γράμμα εἶτανε γιὰ τὴ Φώτω, τὴν κόρη τῆς. Στὸ ζήτημα αὐτὸ ἡ γριὰ Κωνσταντῖνα δὲ χωράτεθε. Σκυλλίασε.

— Ἀκούς ἐκεῖ—εἶλεγε—σακάτης ἄνθρωπος καὶ νὰ μὴ ντρέπεται· ἄς κοπιᾷ τὸ μεσημέρι καὶ σοῦ τὸνε σιγυρίζω κατὰ πῶς τοῦ ταιριάξει.

Τὸ μεσημέρι γύρισε ὁ Βασίλης χαρούμενος λο-